

Sygnatura akt: V GC 1380/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 01 marca 2018r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu w V Wydziale Gospodarczym w składzie:

Przewodniczący: SSR Robert Roliński

Protokolant: Paulina Frelicka

po rozpoznaniu w dniu 15.02.2018r. w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z powództwa: **(...) Sp. z o. o. z/s w W.**

przeciwko: **M. B. (1)**

o zapłatę

- zasądza od pozwanego **M. B. (1)** na rzecz powódki **(...) Sp. z o. o. z/s w W.** kwotę 50 327,71 zł (pięćdziesiąt tysięcy trzysta dwadzieścia siedem złotych siedemdziesiąt jeden groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 45 784,71 zł od dnia 10.02.2017r. do dnia zapłaty;
- zasądza od pozwanego **M. B. (1)** na rzecz powódki **(...) Sp. z o. o. z/s w W.** kwotę 8 342,15zł (osiem tysięcy trzysta czterdzieści dwa złote piętnaście groszy) tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym kwotę 5 434 zł (pięć tysięcy czterysta trzydzieści cztery złote) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt V GC 1380/17

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 10 lutego 2017r. powódka (...) Sp. z o.o. z/s w W. wniosła o zasądzenie od pozwanego M. B. (1) kwoty 50.327,71 zł. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty 45.784,71 zł. od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów postępowania wraz z kosztami zastępstwa procesowego i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powódki podniósł, że powódka w ramach prowadzonej działalności gospodarczej dokonała na rzecz spółki (...) Sp. z. o.o. kierowanej przez pozwanego sprzedaży artykułów instalacji sanitarnej. W związku z brakiem uregulowania należności wobec powódki, która to wierzytelność była zabezpieczona wekslem, powódka pozwała (...) Sp. z. o.o. z/s w O. oraz poręczyciela weksla –M. B. (2). W dniu 21 grudnia 2006r. Sąd Rejonowy w Kaliszu wydał nakaz zapłaty, w którym zasądził solidarnie od w/w dłużników na rzecz powódki kwotę 74.191,08 zł. z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu. Orzeczenie to zostało zaopatrzone klauzulę wykonalności w dniu 16 stycznia 2007r. Po wszczęciu egzekucji na wniosek powódki Komornik Sądowy wyegzekwował od w/w spółki kwotę 47.120,39 zł., która została zaliczona na poczet należności głównej. Z kolei postanowieniem z dnia 20 lutego 2014r. Komornik Sądowy umorzył postępowanie egzekucyjne z powodu jego bezskuteczności. Pozostała do spłaty należność nie została uregulowana do dnia wniesienia niniejszego powództwa. W związku z powyższym za zobowiązania w/w spółki odpowiada pozwany jako członek zarządu, który pełnił tą funkcję, gdy zobowiązania spółki wobec powódki były wymagalne. Pomimo wezwania do zapłaty pozwany nie uregulował należności wobec powoda. Na dochodzoną pozewem kwotę składają się: zasądzona nakazem zapłaty przeciwko spółce nie wyegzekwowana część należności głównej w kwocie 24.964,59 zł., skapitalizowane odsetki ustawowe liczone na dzień umorzenia

postępowania egzekucyjnego w kwocie 20.820,12 zł. oraz koszty procesu w kwocie 4.543 zł. Ponadto pełnomocnik powódki podał, że podstawę odpowiedzialności pozwanego stanowi art. 299 k.s.h.

(pozew k. 2-5 akt)

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 26 kwietnia 2017r. Sąd Rejonowy w Kaliszu w Wydziale V Gospodarczym w osobie Starszego Referendarza Sądowego, w sprawie o sygn. akt V GNc 585/17, orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany zaskarżył w/w nakaz zapłaty w całości, wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych oraz kwoty 17 zł. tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu sprzeciwu pełnomocnik pozwanego podniósł zarzut przedawnienia roszczenia, zarzut braku przedłożenia przez powoda dowodów, na potwierdzenie faktu, że szkoda powstała z winy pozwanego oraz zarzut, iż niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewszczęcie postępowania układowego nastąpiło nie z winy pozwanego i braku szkody po stronie powoda.

W uzasadnieniu pełnomocnik pozwanego wskazał, iż z dokumentu w postaci przedstawienia weksla do wykupu i wezwania do jego wykupu wynika, iż zdarzenie wywołujące szkodę powstało w dniu 08 listopada 2006r. Powódka w dniu 16 stycznia 2007r. uzyskała klauzulę wykonalności na nakaz zapłaty. Wobec czego skierowanie przeciwko pozwanemu pozwu w dniu 09 lutego 2017r. powoduje, że roszczenie powoda uległo przedawnieniu zgodnie z art. 442¹ § 1 k.c. Ponadto zdaniem pełnomocnika pozwanego powódka wiedziała o bezskuteczności egzekucji wobec pozwanego przed datą wydania postanowienia przez komornika o umorzeniu postępowania. Poza tym wskazał, iż w okresie sprawowania funkcji prezesa zarządu przez pozwanego spółka była w dobrej sytuacji finansowej, natomiast po jego odwołaniu w dniu 05 stycznia 2012r. nie miał wpływu na działalność spółki.

(sprzeciw od nakazu zapłaty k. 47-51 akt).

W odpowiedzi na sprzeciw od nakazu zapłaty pełnomocnik powódki podtrzymał swoje stanowisko w sprawie.

(odpowiedź na sprzeciw k. 66-72 akt)

Sąd poczynił następujące ustalenia faktyczne:

Powódka (...) Sp. z o.o. z/s w W. jest wpisana do rejestru przedsiębiorców prowadzonego w ramach KRS pod numerem (...).

(dowód: informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu z rejestru przedsiębiorców k. 8-13

akt)

W dniu 08 listopada 2006r. powódka przedstawiła (...) Sp. z o.o. z/s w O. weksel do wykupu i wezwała do wykupu weksla w terminie do dnia 15 listopada 2006r. przez zapłatę kwoty 74.191,08 zł.

(dowód: pismo k. 14 akt;

wykaz należności k. 15 akt)

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu nakazowym w dniu 21 grudnia 2006r. Sąd Rejonowy w Kaliszu w Wydziale V Gospodarczym, w sprawie o sygn. akt V GNc 3679/06 nakazał pozwanym (...) Sp. z o.o. z/s w O. oraz M. B. (2), aby zapłacili solidarnie powódce z weksla kwotę 74.191,08 zł. wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 13.12.2006r. do dnia zapłaty oraz kwotę 4.543 zł. tytułem kosztów procesu. W dniu 16 stycznia 2007r. w/w nakaz zapłaty został zaopatrzony w klauzulę wykonalności.

(dowód: nakaz zapłaty k. 16-17 akt)

Na skutek wniosku egzekucyjnego powódki z dnia 08 lutego 2007r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Ostrowie Wielkopolskim wszczął egzekucję wobec (...) Sp. z o.o. z/s w O.. W dniu 27 listopada 2008r. Komornik Sądowy dokonał zajęcia wierzytelności dłużnika należne mu od spółki (...). W dniu 12 sierpnia 2009r. Komornik Sądowy dokonał przyłączenia sprawy KM 303/07 do innej toczącej się sprawy o egzekucje z nieruchomości dłużnika. W niniejszej sprawie w dniu 14 stycznia 2013r. sporządzono plan podziału sumy uzyskanej z egzekucji z nieruchomości dłużnika, w wyniku którego powódka otrzymała kwotę 1.800 zł. W dniu 06 czerwca 2013r. komornik dokonał wysłuchania przed zawieszeniem lub umorzeniem postępowania. Z kolei w dniu 14 czerwca 2013r. zwrócił się do wierzyciela z prośbą o podanie rachunku bankowego do wpłaty kwoty należnej powódce z tytułu planu podziału sumy uzyskanej z egzekucji nieruchomości dłużnika. W toku przeprowadzonego postępowania egzekucyjnego komornik wyegzekwował kwotę 47.120,39 zł.

(dowód: wniosek k. 1-2 akt KM 303/07;

zawiadomienie k. 13 akt;

zajęcie wierzytelności k. 39 akt;

pisma k. 110, 114 akt KM 303/07;

dokumenty k. 52,113,458-465,471-473 akt sprawy I Co 42/09;

adnotacja komornika na tytule wykonawczym k. 17 akt)

Postanowieniem z dnia 20 lutego 2014r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Ostrowie Wielkopolskim Ł. K. w sprawie z wniosku powódki przeciwko (...) Sp. z o.o. z/s w O. oraz M. B. (2) umorzył postępowanie egzekucyjne na podstawie art. 824§1pkt.3 k.p.c. wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji w pozostałej części. Jednocześnie ustalił koszty postępowania egzekucyjnego na kwotę 7.345,74 zł. Postanowienie to uprawomocniło się w dniu 17 marca 2014r.

(dowód: postanowienie wydane w sprawie KM 303/07 k.18-19,38-39 akt, k.119 akt KM

303/07)

W dniu 13 stycznia 2017r. powódka wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 50.327,71 zł. obejmującej należność główną wraz ze skapitalizowanymi odsetkami ustawowymi oraz kosztami procesu, w terminie 7 dni na wskazany rachunek bankowy.

(dowód: wezwanie do zapłaty k. 26-27 akt;

potwierdzenie odbioru k. 28 akt)

Pozwany pełnił funkcje prezesa zarządu (...) Sp. z o.o. z/s w O. w okresie od 2004 do 2012r. W okresie pełnienia tej funkcji wiedział, o zobowiązaniach spółki wobec powódki. Spółka regulowała zobowiązania lecz nie wszystkie. W czasie pełnienia funkcji prezesa zarządu nie zgłosił wniosku o ogłoszenie upadłości spółki. Przy czym w okresie 2009-2012r. toczyły się postępowania egzekucyjne wobec spółki. W ostatnim okresie spółka nie płaciła należności wobec ZUS i US. Wynikało to niezapłaconych należności przez jej dłużników. Do dłużników były wysyłane wezwania do zapłaty, nie egzekwowano tych należności na drodze sądowej. Kwota tych należności to około 300-400.000 zł.

(dowód: odpis pełny z rejestru przedsiębiorców k. 20 – 25 akt;

zeznania pozwanego e-protokół z dnia 30 listopada 2017r. 00:10:56 - 00:23:25 min)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o złożone do akt sprawy dokumenty, z których przeprowadził dowód w toku postępowania i których prawdziwości żadna ze stron nie kwestionowała. Ponadto sąd ustalił powyższy stan faktyczny w oparciu o zeznania pozwanego jednakże tylko w części, w jakiej były one zgodne z pozostałym zgromadzonym materiałem dowodowym.

Natomiast Sąd nie dał wiary twierdzeniom pozwanego, iż nie zgłosił wniosku o ogłoszenie upadłości spółki bowiem spółka w tym okresie była wypłacalna bowiem twierdzenia te nie znalazły potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym, a nawet są z nim sprzeczne mając na uwadze w szczególności akta prowadzonych postępowań egzekucyjnych. Ponadto Sąd odmówił wiary twierdzeniom pozwanego, iż w okresie 2009-2012r. spółka generowała zyski w granicach kilkudziesięciu tysięcy złotych bowiem okoliczność ta nie znalazła potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym.

Jakkolwiek Sąd dopuścił dowód z treści dokumentów znajdujących się w aktach sprawy komorniczej KM 1479/11 jak również dokumentów znajdujących się na k. 96-105 akt, to jednakże nie poczynił na podstawie tych dokumentów ustaleń faktycznych bowiem nie miały one istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Sąd zważył co następuje:

Stosownie do treści art. 299§1 ustawy z dnia 15 września 2000r. kodeks spółek handlowych (DZ.U. 2013.1030 t.j.) jeżeli egzekucja przeciwko spółce okaże się bezskuteczna, członkowie zarządu odpowiadają solidarnie za jej zobowiązania. Brzmienie powyższego przepisu wskazuje na surową odpowiedzialność członków zarządu, która zdaje się wynikać z przyjętej w k.s.h. konstrukcji prawnej spółki z.o.o. i zasady odpowiedzialności związanej z wyłączeniem wspólników od prowadzenia spraw spółki i powierzeniem tego uprawnienia członkom zarządu spółki. Zatem w konsekwencji to członkowie zarządu, a nie wspólnicy ponoszą odpowiedzialność za zobowiązania spółki w określonych prawem sytuacjach.

Zasadniczymi przesłankami uwzględnienia roszczenia z w/w art.299§1 k.s.h. są po pierwsze istnienie przysługującej wierzycielowi względem spółki niezaspokojonej wierzytelności po drugie bezskuteczność egzekucji przeciwko spółce czy to w czasie pozostawania przez daną osobę członkiem zarządu, czy to już po jej odwołaniu z zarządu i po trzecie istnienie określonego zobowiązania tej spółki w czasie, w którym dana osoba była członkiem zarządu spółki. Przy czym ciężar udowodnienia tych okoliczności spoczywa na stronie powodowej, co też znajduje odzwierciedlenie w aktualnym stanowisku orzecznictwa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2014 r., sygn. akt II CSK 790/13 lex 1506784 z treści którego wynika, m.in. że „przypisanie odpowiedzialności członkom zarządu spółki z o.o. za jej zobowiązania na podstawie art. 299 § 1 k.s.h. uzależnione jest od wykazania przez wierzyciela istnienia przysługującej mu względem spółki niezaspokojonej wierzytelności oraz bezskuteczności jej egzekucji z całego jej majątku". Ponadto także - teza z uzasadnienia wyroku Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 2008r. sygn. akt IV CSK 15/08 Lex 584770 oraz teza z uzasadnienia wyroku z dnia 17 czerwca 2011r. II CSK 571/10 Lex 847124. Zdaniem Sądu za wystarczający dowód bezskuteczności egzekucji przeciw spółce należy uznać znajdujące się w aktach sprawy postanowienie komornika sądowego o umorzeniu egzekucji wobec jej bezskuteczności (por. teza z uzasadnienia wyroku SN z dnia 23 października 2008r. V CSK 130/08 Lex 479334. Zaś co do istnienia zobowiązania spółki (...) wobec powódki, to niezależnie od braku zarzutu pozwanego w tym zakresie fakt jego istnienia wynika jednoznacznie z prawomocnego nakazu zapłaty, którym sąd był związany (art. 365 k.p.c.). Należy w tym miejscu zaznaczyć, że specyfika odpowiedzialności odszkodowawczej członków zarządu oraz okoliczności egzoneracyjnych, przy jednoczesnym uwzględnieniu ustanowionej w art. 365 k.p.c. zasady związania sądu cywilnego innymi prawomocnymi orzeczeniami powoduje, że przyjmuje się, iż niedopuszczalne jest kwestionowanie w procesie przeciwko członkowi zarządu istnienia lub wielkości zobowiązania spółki.

Ponadto do pozwu pełnomocnik powódki załączył dokumenty z których wynika, że pozwany w roku 2004 oraz od dnia 04.03.2008r. pełni funkcję prezesa zarządu spółki B., a zatem sprawował tę funkcję w okresie wymagalności wierzytelności przysługującej powódce, co wiąże się z jego odpowiedzialnością. (por. Sąd Apelacyjny w Warszawie, wyrok z dnia 2 października 2013 r., sygn. akt I ACa 52/13 lex 1383551).

Z powyższego wynika zatem, iż strona powodowa wykazała istnienie wszystkich okoliczności warunkujących istnienie odpowiedzialności pozwanego stosownie do art. 299§1 k.s.h. Przy czym należy mieć na uwadze, że pozostałe przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej wynikające z art. 299 k.s.h., w tym powstanie szkody, wina członka zarządu i związek przyczynowy pomiędzy powstaniem szkody a zachowaniem członka zarządu objęte są domniemaniem ustawowym.

Wobec zgłoszonego przez pozwanego najdalej idącego zarzutu przedawnienia roszczenia powódki, Sąd odnosząc się w pierwszej kolejności do tego zarzutu w świetle poczynionych ustaleń faktycznych uznał, iż nie zasługuje on na uwzględnienie.

Do roszczeń wierzycieli spółki z ograniczoną odpowiedzialnością przeciwko członkom jej zarządu mają zastosowanie przepisy o przedawnieniu roszczeń o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym i to zarówno w odniesieniu do określenia początku biegu, jak i długości terminu przedawnienia takich roszczeń (uchwała składu siedmiu sędziów z dnia 7 listopada 2008 r., III CZP 72/08, OSNC 2009/2/20; wyrok SN z dnia 2 października 2007 r., II CSK 301/07; wyrok SN z dnia 7 lutego 2007 r., III CSK 208/06; wyrok SN z dnia 24 czerwca 2005 r., V CK 736/04). Tym samym w przedmiotowej sprawie zastosować należy art. 442¹ § 1 k.c. zgodnie z regulacją międzyczasową zawartą w art. 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 80, poz. 538). Roszczenie strony powodowej powstało bowiem przed dniem wejścia w życie wymienionej ustawy, tj. przed dniem 10 sierpnia 2007 r., (vide: wymagalność odsetkowa z nakazu zapłaty wydanego przeciw spółce). Przesłanki określające początek biegu terminu przedawnienia były i nadal są określone w zdaniu pierwszym § 1 każdego z obu artykułów (uchylonego art. 442 k.c. i obowiązującego art. 442¹ k.c.) i co do zasady Sąd podziela stanowisko powódki, iż wymagalność roszczenia najpóźniej ziszcila się z chwilą umorzenia postępowania egzekucyjnego.

Niemniej jednak zgodnie ze wskazanym art. 442¹ § 1 k.c. zdanie drugie trzyletni termin przedawnienia nie może być dłuższy niż dziesięć lat od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę. W uchwale 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2008 (III CZP 72/08, OSNC 2009/2/20) wskazano, że do roszczeń wierzycieli spółki z ograniczoną odpowiedzialnością przeciwko członkom jej zarządu (art. 299 § 1 k.s.h.) mają zastosowanie przepisy o przedawnieniu roszczeń o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym. O charakterze odszkodowawczym odpowiedzialności członków zarządu spółki z o.o. Sąd Najwyższy przesądził również w wielu orzeczeniach (por. m.in. uzasadnienie uchwały z dnia 4 lipca 1997 r., III CZP 24/97, OSNC 1997/11/165 i cytowane tam orzeczenia, uchwała z dnia 15 czerwca 1999 r., III CZP 10/99, wyrok z dnia 21 lutego 2002 r., IV CKN 793/00). Za przyjęciem deliktowego charakteru odpowiedzialności członka zarządu przemawia również potencjalna penalizacja czynu polegającego na niezgłoszeniu upadłości spółki, mimo powstania warunków uzasadniających według przepisów upadłości (art. 301 k.h., obecnie art. 586 k.s.h.).

Odpowiedzialność członków spółki ma zatem bez wątpienia charakter deliktowy, w związku z czym w kwestii przedawnienia stosuje się art. 442¹ § 1 k.c. Przepis ten stanowi, że roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Termin ten nie może być, co sygnalizowano wyżej jednak dłuższy niż dziesięć lat od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę. Odpowiadając na pytanie, jakie zdarzenie wywołuje początek biegu terminu 10 letniego, Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11 sierpnia 2010 r. (I CSK 653/09, Biul.SN 2010/11/14, OSNC-ZD 2011/1/17, M.Prawn. 2011/13/721-722, LEX nr 741022) uznał, że roszczenie przewidziane w art. 298 k.h. (obecnie 299 k.s.h.) przeciwko członkowi zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością ulega przedawnieniu z upływem 10 lat od dnia, w którym przestał on pełnić tę funkcję (art. 442 § 1 k.c.). Pogląd ten, znalazł swoje ugruntowanie w uchwale pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2006 r., (III CZP 84/05), zgodnie z którą roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym przedawnia się z upływem lat dziesięciu od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wyrządzające szkodę, bez względu na to, kiedy szkoda powstała lub się ujawniła.

W niniejszej sprawie, Sąd ustalił, iż pozwany sprawował mandat prezesa zarządu spółki B., co najmniej do roku 2012, co też sam przyznał pozwany będąc słuchany na rozprawie. Wobec czego w dniu wytoczenia przez powódkę przedmiotowego powództwa roszczenie powódki nie było przedawnione.

W niniejszej sprawie nie można także uznać, jak to sąd stwierdził powyżej, aby roszczenie powódki uległo przedawnieniu, z uwagi na upływ 3 lat od dnia, w którym powódka dowiedziała się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Bieg ogólnego 3-letniego terminu przedawnienia roszczeń z art. 299 k.s.h. należy liczyć od dnia „dowiedzenia się o szkodzie” przez wierzyciela, to jest dowiedzenia się o bezskuteczności egzekucji lub oczywistej jej bezskuteczności. Z kolei mając na uwadze poczynione ustalenia faktyczne należy przyjąć, iż powódka definitywnie dowiedziała się o dalszej bezskuteczności egzekucji wobec spółki (...) w dniu 20 lutego 2014r. czyli w dniu wydania przez komornika sądowego postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego, a zatem roszczenie powódki w chwili wytoczenia niniejszego powództwa nie uległo przedawnieniu.

W tym miejscu należy wskazać, iż dowód z postanowienia o umorzeniu egzekucji, wobec stawianych zarzutów przez pozwanego nie jest dowodem sine qua non, a rzetelność podjęcia czynności egzekucyjnych wobec spółki winna w reżimie rozkładu ciężaru dowodu - 6 k.c. - wykazać powódkę. Z załączonych akt egzekucyjnych wynika, iż egzekucja wobec spółki została wszczęta w dniu 08 lutego 2007r. Zatem powódka w czasie należytych przedsięwzięła kroki zmierzające do wyegzekwowania swoich należności od dłużnej spółki, co też świadczy o jej rzetelności jako wierzyciela. Ponadto przebieg prowadzonego postępowania egzekucyjnego świadczy o tym, iż powódka wykazała się odpowiednim stopniem staranności i zapobiegliwości.

Sąd uznał za zasadne stanowisko powódki, iż wobec toczącej się egzekucji z (...) spółki (...) oraz faktu wyegzekwowania w toku prowadzonego postępowania egzekucyjnego przez Komornika Sądowego na rzecz powódki kwoty kilkudziesięciu tysięcy złotych, nie miała ona podstaw, aby sądzić, iż komornik nie odzyska pozostałej części. Tym bardziej, iż jak wynikało to z treści zeznań pozwanego spółka (...) posiadała wierzytelności wobec swoich dłużników w granicach 300-400.000 zł. Zatem w okolicznościach niniejszej sprawy nie można zarzucić powódce, iż posiadała wiedzę o bezskuteczności egzekucji z majątku spółki przed wydaniem postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego.

Mimo wykazania przez powódkę w/w okoliczności warunkujących odpowiedzialność pozwanego, to mógłby on uniknąć odpowiedzialności bowiem istnieje szereg możliwości uchylenia się członka zarządu od roszczeń dochodzonych przez wierzyciela. Sytuacja ta może mieć miejsce w przypadku spełnienia przesłanek opisanych w art. 299 § 2 k.s.h. W takim wypadku pozwany, aby zwolnić się z odpowiedzialności za zobowiązania spółki-dłużnika powinien wykazać istnienie jednej z przesłanek o których mowa w tym przepisie (w brzmieniu z przed 01.01.2016r. zgodnie z art. 620 k.s.h.), a więc członek zarządu może się uwolnić od odpowiedzialności o której mowa w § 1 w/w przepisu, jeżeli wykaże, że we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości lub wszczęto postępowanie układowe, albo że nie zgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości oraz nie wszczęcie postępowania układowego nastąpiło nie z jego winy, albo że pomimo nie zgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości oraz nie wszczęcia postępowania układowego wierzyciel nie poniósł szkody.

Powyższych okoliczności pozwany w żaden sposób nie wykazał. Zgodnie z wynikającą z art. 6 k.c. regułą rozłożenia ciężaru dowodu pozwana powinna udowodnić okoliczności niweczące prawo na którego istnienie powołuje się powód lub uniemożliwiające jego powstanie.” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19.11.1997 r. I PKN 375/97 OSNP 1998/18/537). Zgodnie z art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. inicjatywa dowodowa spoczywa w rękach strony, a nie zaś Sądu i pouczenie w zakresie konkretnych dowodów nie jest obowiązkiem Sądu.” (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11.10.2000 r. II UKN 33/00 OSNP 2002/10/251); „Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.).” (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17.12.1996 r. I CKU 45/96 OSNC 1997/6-7/76).

Na stronach spoczywa więc ciężar udowodnienia wskazywanych przez siebie faktów. Ta strona, która twierdzi, że określony fakt miał miejsce obowiązana jest zgłosić dowód lub dowody wykazujące jego istnienie. Ciężar udowodnienia faktu należy zatem roznieść z jednej strony jako obciążenie strony procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o słuszności swoich twierdzeń, a drugiej konsekwencjami poniesienia realizacji tego obowiązku lub jego nieskuteczności. Tą konsekwencją jest zazwyczaj niekorzystny dla strony wynik procesu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 07.11.2007r., II CSK 239/07, niepubl.).

W tym miejscu należy zaznaczyć, iż oceny, czy pomimo niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości oraz nieszczęścia postępowania układowego powódka poniosła szkodę wymaga z reguły wiadomości specjalnych i zasięgnięcia opinii biegłych. Pozwany takiego wniosku dowodowego nie złożył.

Reasumując stwierdzić należy, iż w okolicznościach niniejszej sprawy nie ulega wątpliwości, że pozwany odpowiada zgodnie z art. 299§1 k.s.h. za zobowiązanie (...) Sp. z o.o. z/s w O. wobec powódki, które zostało stwierdzone nakazem zapłaty bowiem wierzytelności objęte pozwem istniały w czasie pełnienia przez niego funkcji prezesa zarządu w spółce.

Skoro oczywistym jest, że „odpowiedzialność członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością na podstawie art. 299 k.s.h. obejmuje zasądzone w tytule wykonawczym, wydanym przeciwko spółce, koszty procesu, koszty postępowania egzekucyjnego umorzonych z powodu bezskuteczności egzekucji i odsetki ustawowe od należności głównej” (tak Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 7 grudnia 2006 r., III CZP 118/06, OSNC nr 9 z 2007 r., poz. 136) to nie budzi w wątpliwości okoliczność, że odsetki ustawowe oraz koszty procesu zasądzone w tytule egzekucyjnym od spółki są również długiem tej spółki, za który odpowiedzialność ponoszą członkowie zarządu. Wobec czego Sąd zasądził od pozwanego należność główną wraz z odsetkami w oparciu o art. 359 k.c. i art. 481§1k.c.

O kosztach postępowania Sąd orzekł zgodnie z art. 98 k.p.c. Stosownie do w/w przepisu, strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Powołany przepis ustanawia dwie zasady rozstrzygania o kosztach procesu, tj. zasadę odpowiedzialności za wynik procesu oraz zasadę orzekania o zwrocie kosztów niezbędnych i celowych. Przepisy art. 98 § 2 i 3 k.p.c. statuuje niezbędne koszty procesu, i tak stosownie do § 3 do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa w sądzie. Kosztami postępowania sąd obciążył pozwanego jako stronę, która przegrała proces i zasądził ich zwrot od pozwanego na rzecz powódki w całości. W niniejszej sprawie koszty postępowania po stronie powodowej wyniosły 8.342,15 zł. i złożyły się na nie: opłata sądowa od pozwu w kwocie 2.517 zł., opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie łącznie 34 zł. oraz wynagrodzenie pełnomocnika powódki w kwocie 5.400 zł. ustalone w oparciu o § 2 pkt. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800) oraz koszty dojazdu pełnomocnika na rozprawę wg załączonego do akt spisu kosztów.